

[Hanne Andersen]

Når det gælder beskæftigelsesinitiativerne, så troede jeg, det var nogle, der havde fundet sted. Jeg kender godt aftalen og ved godt, hvad den måske og lykkeligtvis kan føre til.

Agerschou (SF):

I 1987, den 1. juli, trådte de nye kontanthjælpsregler i kraft. Man forlod det rene skønsprincip og gik over til en slags mekaniseret skønsprincip. Formålet var bl.a. at gøre systemet mere overskueligt for borgerne og lette administrationen, så sagsbehandlere og socialarbejdere i højere grad kunne koncentrere sig om egentligt socialt arbejde i stedet for at sidde og foretage forskellige former for beregninger.

Forud for disse ændringer gik et langt forbedringsarbejde med forsøg i 14 kommuner, to grundige behandlinger i Folketingets Socialudvalg, konferencer og møder m.v.

Vi havde så i SF forventet, at vi i en længere periode var færdige med at diskutere de økonomiske dele af kontanthjælpssystemet, som dengang blev debatteret så grundigt, og at vi i stedet for kunne koncentrere os om forslag og initiativer, der var i stand til at fjerne nogle af de barrierer, der i dag er med til at fastholde folk i bistandssystemet. Men sådan skulle det altså ikke gå.

Socialministeren kommer med en række forslag, der berører områder, som altså allerede er blevet grundigt diskuteret i Folketinget forholdsvis kort tid siden.

Begrundelsen for forslagene er todelt. Dels henviser man til, at der kom en merudgift på 285 mio. kr., altså det, der populært sagt bliver kaldt regnefejl, dels henviser man til, at kontanthjælpsmodtagere i visse tilfælde kan opnå større forbrugsmuligheder end folk på lavtlønsområdet og folk på dagpenge.

Om det sidste problem vil jeg sige, at det stod lysende klart for Folketingets Socialudvalg under behandlingen af kontanthjælpsreglerne, at kontanthjælpsmodtagere i visse tilfælde ville kunne opnå større forbrugsmuligheder end folk på lavtlønsområdet og dagpengeområdet. Det kan ikke komme bag på os. Vi havde regneksemplerne klar. Alle gik ind i det her med åbne øjne.

Desuden kan man sige, at også efter det gamle kontanthjælpssystem kunne man finde eksempler på folk, der havde større forbrugsmuligheder på kontanthjælp end på dagpengeom-

rådet f.eks. Så det kan egentlig ikke være nogen begrundelse. Vi gik ind i det med åbne øjne og var klar over, hvad vi gjorde.

Vi finder derfor ikke, at det er nødvendigt at lave reglerne om på baggrund af de to begrundelser, også, og nok specielt, fordi vi i SF ikke finder, at der er tale om hovedproblemer i kontanthjælpssystemet.

Jeg vil godt prøve på at ridse de hovedproblemer op, som vi finder i kontanthjælpssystemet, og som vi havde håbet på at kunne få nogle initiativer ud af socialministeren på i denne periode.

For det første er det et hovedproblem for os, at der eksisterer så mange barrierer, der forhindrer mange af kontanthjælpsmodtagerne i at komme ud af systemet, når de én gang er kommet ind. Hertil kommer naturligvis de problemer, der overhovedet bevirker, at folk bliver kontanthjælpsmodtagere, og i mange tilfælde langvarigt kontanthjælpsmodtagere.

Vi mener, at vi for det første må finde ud af, hvad forebyggelse er, og hvordan vi får forebyggelse til at fungere. Som forholdene er i dag, må det sociale system hovedsagelig koncentrere sig om, at det ikke går værre, end det allerede er for de folk, der bliver udstødt af arbejdsmarkedet og af uddannelsessystemet samt fra sociale sammenhænge. Der er håb om, at det sociale udviklingsprogram vil vise os nogle veje, hvis forsøgsresultaterne vel at mærke ikke bare får lov til at hobe sig op, uden at der tages konsekvenser af dem.

For det andet kan vi konstatere, at folk, der befinder sig langvarigt i kontanthjælpssystemet; har dårlige skoleerfaringer, er uddannelsesløse og har svært ved at opnå en god kontakt til arbejdsmarkedet. Det er noget, vi ved, og vi mener, at man bør drage konsekvensen af det ved f.eks. at etablere en job- og uddannelsesordning for kontanthjælpsmodtagere. Det er både menneskeligt og økonomisk for kostbart at lade alle disse folk konstant befinde sig i vand-skorpen.

For det tredje ville det være et fremskridt, hvis Arbejdsministeriet ville medvirke til at løse problemerne på det område, vi diskuterer i dag. I stedet for sker der præcis det modsatte. Arbejdsministeren har travlt med initiativer, der betyder, at flere kommer over i kontanthjælpssystemet. Det er jo ikke det, vi har brug for; tværtimod. Vi ser det paradoksale, at hver